

at indrømme Sogneforstanderskaberne Ret til en hverligere Nedsættelse indtil en Fjerdedeel af den oprindelige Slat af 2 Rd., altsaa 3 Mark pr. Hund, og dette have vi foreslaaet under en saadan Form, at dertil skal Amtsraadets Samtykke indhentes. Vi maae jo nemlig betragte Amtsrådene som de overordnede Communalbestyrelser for Landet, og have derfor fundet det rigtigst at henlægge Afgjørelsen af, hvorvidt Duffet om Nedsættelse er grundet i Andet end en pædblikkelig Stemning, til Amtsrådet, som jo altid maa være vidende om, hvorvidt der paa Egnen er særlige Forhold tilstede, som kunne begrunde en saadan hverligere Nedsættelse. Vi vide f. Ex., at paa de jydste Heder, ved Hjerteminde, hvor man bruger Hunde til at kjøre Fisk, og paa Bornholm, hvor der er meget saa Hunde, er der saadanne særlige Forhold tilstede, som gjøre, at man maa antage, at Sogneforstanderskaberne ville ansee den laveste Position, 3 Mark, for tilstrækkelig, og man kan da være vis paa, at Amtsrådene under saadanne Forhold ville være villige til at gaae ind paa en saadan Nedsættelse. Vi have dernæst troet at burde forhøje Procentantallet af de afgiftsfrie Hunde i hver Commune fra 5 til 10. Vi have ikke troet at burde gaae høiere; men allerede dette er jo en Indrømmelse, som vi antage maa være velkommen for de ærede Medlemmer, der ved forrige Behandling syntes at sætte Priis paa en Forhøielse af Tallet 5; vi vente, at vi ved dette vort Forslag have givet Loven en saadan Forandring, at den maa være modtagelig for en ikke ringe Deel af de høitærede Herrer, der ved Sagens anden Behandling ansaae det fornuødent at stemme imod den. — Forslaget under Nr. 6 gaaer ud paa at forandre Ordet „Landsfogue“ til „Landsdistricter“ og er foranlediget af en Udtalelse af den ærede Justitsminister; vi have maattet erkende Rigtigheden af, at Landsdistricter er den gængse Betegnelse for de Egne af Landet, der støde op til en Rjebstad og have sælles Communalbestyrelse med den. — Forslaget under Nr. 9 er fremkaldt

derved, at der her i Salen blev, og vistnok med Rette, gjort gjældende, at en omstreifende Hunds Anholdelse var saa vanffelig en Sag, at man ikke kunde gjøre Anholdelsen til Betingelse for at aflive Hunden; det er heller ikke nødvendigt at optage Noget om Anholdelse i Loven, da det jo følger af den almindelige Lovgivning, at, naar et stadegjørende Dyr kommer paa en Mark, kan det anholdes. Vi have nu foreslaaet, at en saadan Hund skal Enhver, paa hvis Grund den indfinder sig, være berettiget til efter 3 Dages Forløb at aflive, og det vil i Reglen stille sig mildere for en saadan Hunds Eier, naar man stiller det saaledes, som skeet er her i Forslaget, idet Vedkommende, der har at beklage sig over Hunden, naar han ikke anholder den, ikke har nogen Garanti for, at Hunden vil være paa hans Eiendom, naar de tre Dage ere forbi, og Hunden altsaa ved at spabere et andet Sted hen vil have reddet sig. Men paa den anden Side ligger det i den almindelige Lovgivning, at en saadan Hund kan optages, naar den foraarfager Skade paa Ens Mark, og dette troer jeg, at Vedkommende vil gjøre, naar han vil sikke sig; det er i Grunden det eneste Middel saa at sige, hvorved han kan være sikker paa at blive af med Hunden, i det Tilfælde, at der ikke efter Bekjendtgjørelsen melder sig nogen Eier. — Der er af et Par enkelte Medlemmer hittret Tvivl med Hensyn til det Udtryk: „hvor Hunden opholder sig.“ Meningen er, at Vedkommende, der lider Skade ved, at en Hund forstyrrer hans Markfred, i Bekjendtgjørelsen skal betegne, hvor vedkommende Eier skal henvende sig for at faae sin Hund igjen. — Forslaget under Nr. 10 er fremkommet ifølge Overenskomst med det ærede Medlem for Færøerne, idet nemlig Loven af 23 Februar 1866 om Haugevesenet hjemser Beboerne paa Færøerne udenfor Thorshavn Ret til at holde visse Hunde. Angaaende dette Hundehold maa der træffes Aftale imellem Beboerne, som da fastsætte, hvor mange Hunde der maa holdes i hver Kredts udenfor denne By, paa hvilken